

מ"ת (תל אביב) 16357-08-16 - אליעד משה נ' מדינת ישראל

מ"ת (תל-אביב-יפו) 16357-08-16 - אליעד משה נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו

מ"ת (תל-אביב-יפו) 16357-08-16

אליעד משה

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

[08.02.2017]

לפני

כבוד השופט אברהם הימן

החלטה

עניינה של החלטה זו בבקשה לעיין בחומר חקירה אשר הוגשה מטעם המבקש מכוח סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - "חוק סדר הדין הפלילי").

רקע דיוני

ביום 7.8.16 הוגש כנגד המבקש ושישה נאשמים נוספים כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות במסגרת פעילות ארגון אוהדי קבוצת הכדורגל בית"ר ירושלים אותו כינו "לה פמיליה" (להלן - "הארגון"), אשר המבקש נמנה עם מנהיגיו וביסודו אידאולוגיה גזענית ואלימה. המבקש הינו הנאשם מס' 7 בכתב האישום והעבירות המיוחסות לו הן בקשר לאישומים השלישי, הרביעי והחמישי. איני מוצא לחזור על האמור בכתב האישום באריכות לפי שהעובדות מתוארות שם. בקצרה יצוין כי במסגרת האישום השלישי, המכונה "פרשת רידינג", נטען כי ביום 24.8.15 ארבו המבקש וחברים נוספים בארגון בחניון "רידינג" בתל אביב לאוהדי קבוצת הפועל תל אביב כשהם מצוידים באלות, צינורות גומי, מקלות ואבנים במטרה לפגוע בהם. משהבחינו בקבוצה גדולה של אוהדי הפועל תל אביב החלו לקלל אותם ולהשליך לעברם בקבוקים מזכוכית. לאחר מכן התנפלו על המתלונן ע.ג. שהיה פצוע ברגלו ולא הצליח והימלט מהמקום, תקפו אותו באכזריות באמצעות צינורות וגרמו לו לחבלות. לפיכך, מיוחסות למבקש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה ותקיפה בנסיבות מחמירות. במסגרת האישום הרביעי, המכונה "חופים 1", נטען כי ביום 26.6.15 בחוף פולג בנתניה זיהו המבקש וחברים נוספים את אוהדי קבוצת מכבי חיפה אשר עסקו במכירת חולצות והתנפלו עליהם במתקפה אלימה ונטלו את שק החולצות. לפיכך יומסו למבקש עבירות של קשירת קשר לפשע ושווד בנסיבות מחמירות.

במסגרת האישום החמישי, המכונה "חופים 2", נטען י המבקש ונוספים תכננו לתקוף שוב את אוהדי מכבי חיפה באמצעות נשק קר וחם. ביום 3.7.15 הגיעו המבקש והנאשמים 2 ו-5 ביחד עם חברי ארגון נוספים לחוף פולג בנתניה כשהם מצוידים בבקבוקי זכוכית, רימון הלם ורימון עשן. כשהבחינו ברכבים של אוהדי מכבי חיפה השליכו לעברם בקבוקי זכוכית ואבנים וגרמו נזקים. המבקש ואחרים זיהו רכב נוסף של אוהד מכבי חיפה וזרקו לעברו בקבוקי זכוכית, מקלות ואבנים. משהבינו כי מדובר בעובר אורח ברחו מן המקום. לפיכך יוחסו למבקש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה וחבלה במזיד.

ביום 22.1.17 הגישה באת כוח המבקש בקשה לעיון בחומר החקירה ב- 36 מסמכים וחומר מתועד. המשיבה הגישה תגובה. ההתייחסות לעמדות הצדדים תיעשה תוך כדי הדיון ועל מנת לקצר מהלך הדברים. כבר עתה יצוין כי בעת טיעוניה בדיון שהתקיים ביום 6.2.17 משכה באת כוח המבקש בקשתה באשר לחלק מהחומרים שבסעיפים 8,10,11,13,14,21,22,23,25,27,31,32,33,34,36.

דיון והכרעה

זכותו של נאשם לעיון בחומר חקירה שנאסף על ידי גורמי החקירה והתביעה מעוגנת בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי. תכליתה של זכות זו היא בזכות היסוד של נאשם למשפט הוגן כשנגדה קיימת חובה של המדינה להעניק לנאשם הזדמנות מלאה להכין כראוי את הגנתו כנגד המיוחס לו. פרט לאינטרס הפרטי של הנאשם בניהול הגנתו, ניצב בבסיסה של זכות העיון בחומר חקירה אינטרס ציבורי של חקר האמת ותיקנות ההליך הפלילי.

השאלה מה נכלל בגדר "חומר חקירה" וחייב בהמצאה לידי ההגנה נדונה בפסיקה. בתוך כך נקבע כי "המגמה בפסיקה היא לפרש את המונח "חומר חקירה" באופן מרחיב, ככולל כל חומר הקשור במישרין או בעקיפין לאישום. לצורך זה יש לקיים בחינה מהותית וקונקרטית של החומר, שבמסגרתה תיבחן זיקתו של החומר לאישום ולנאשם, ותיבחן גם האפשרות הסבירה כי תהיה בחומר תועלת להגנת הנאשם עם זאת, הזכות לעיון בחומרי חקירה אינה זכות מוחלטת, ולא כל חומר שמצוי בידי התביעה הוא חומר חקירה. המבחן הוא מבחן הרלוונטיות, ובמסגרתו תיבחן הזיקה בין החומר שעיון בו נתבקש לבין האישומים, וכן תיבחן תרומתו הפוטנציאלית של החומר להגנת הנאשם" (בש"פ 3892/16 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 26.6.16).

עוד נקבע כי: "לאורך השנים ננקטה גישה מרחיבה באשר לתוכנו של המונח "חומר חקירה" ונפסק שהוא כולל גם חומר הנוגע בעקיפין לאישום, וכי יש לפרש ספק במקרים גבוליים לטובת הנאשם. עם זאת גם לגישה מרחיבה זו נקבעו גבולות. נקבע כי אין להרחיב את גדרו של "חומר חקירה" על חומרים שהרלבנטיות שלהם להגנת הנאשם היא ערטילאית, רחוקה, שולית או ספקולטיבית, ואל לו לבית המשפט להתיר לסנגור להפליג למרחקים ולערך "מסע דיג" (fishing expedition) בלתי מסוים ובלתי ממוקד מתוך תקווה ספקולטיבית שמא ימצא בחומר המבוקש דבר מה העשוי לסייע להגנה כן נפסק כי גם לטיעון ש"אין חקר לתבונה סניגור" יש גבולות ואין לראות בו מפתח לקבלת כל חומר, מקום בו מדובר באפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין ... (בש"פ 2886/16 גורבאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 11.5.16).

משהצבתי המסגרת הנורמטיבית לדיון, אפנה לבחינת המחלוקות בין הצדדים בנוגע לחומרים המבוקשים לעיון.

באשר לעיון בגיליון רישום פלילי של עד המדינה לרבות רישום תיקים סגורים ומב"דים (סעיף 1 לבקשה) טענה באת כוח המבקש כי אין בפסיקה קביעה מפורשת כי רישום פלילי אודות תיקים סגורים ומב"דים אינו בגדר חומר חקירה החייב במסירה לעיון ההגנה, וכי מדובר בחומר היכול לסייע למבקש ועל כן יש למסרו לו לעיון. באת כוח המאשימה מסרה כי תסכים למסור לעיון ההגנה את הרישום הפלילי בעניין הרשעות קודמות ותיקים פתוחים, אולם התנגדה למסירת רישום כאמור בקשר לתיקים סגורים ומב"דים וטענה כי אין זה רלוונטי לפי שמדובר ברישום אודות תיקים שנסגרו קודם שנערך ההסכם עם עד המדינה. ההלכה בעניין זה נקבעה בבש"פ 5881/06 בניזרי נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, ניתן ביום 7/2/07 (להלן - "הלכת בניזרי") ובעניין זכות העיון בתיקים סגורים ומב"דים ראו גם בבש"פ 5535/13 מדינת ישראל נ' שימשילשווילי (פורסם בנבו, ניתן ביום 26/10/11) והשוו לדעתו של כב' השופט סולברג בבש"פ 1408/14 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 14/4/14).

הלכה היא כי גיליון רישום פלילי הינו בגדר חומר חקירה עליו חולשת זכות הנאשם לעיון על פי מבחן הרלבנטיות להגנת הנאשם, דהיינו במידה ויש בו לסייע בהגנת הנאשם לרבות בעניין אופיו ומהימנותו של העד או המתלונן או לצורך השוואה עם עובדה מסוימת העולה מתוך עדותו של העד. אין מדובר, אם כן, בזכות עיון אוטומטית לפי שלא מדובר בחומר חקירה "מובהק", ויש לבחון את מידת זיקתו להגנת הנאשם ובהתאם לכך למצוא את האיזון הראוי אל מול זכותם של עדים ומתלוננים, אשר הרישום הפלילי מתבקש בעניינם, לכבוד ולפרטיות. בהקשר זה הותוו אמות מידה לבחינת מידת הרלבנטיות של הרישום הפלילי ובכללם מידת הקשר בין מהימנות העד לבין טיב הרישום וסוג העבירות, חלוף הזמן מאז ההרשעה, הקשר בין האישום לגביו העיד העד לבין הרשעותיו הקודמות, הפוטנציאל הראייתי שבעדות העד ומידת מעורבותו באירוע נשוא האישום.

ראוי לציין כי היענותה של המשיבה למסירת פרטים אודות הרשעותיו הקודמות ותיקי מב"ד אינה מובנת מאליה, ויש לומר כי המשיבה גילתה פתיחות רבה בכך. המשיבה מתנגדת למסירת גיליון הרישום הפלילי של עד המדינה בעניין תיקים סגורים ומב"דים. ער אני למצב ההלכתי בסוגיה זו, ומכל מקום איני מוצא לקבוע בשלב זה קביעה מכרעת, שהרי באת כוח המבקש רשאית תהיה לחקור את עד המדינה בדבר עברו, וככל שבעקבות חקירתו יתברר כי יש צורך בהצגת גיליון הרישום הפלילי אף בעניין תיקים סגורים ומב"דים בעניינו, תישקל הבקשה בפני המותב שיישב בדין. מכל מקום, בשלב הזה, ככל שמדובר בתיקים סגורים בהם עבירות מתקופה שלפני הסכם עד המדינה, אין הם רלבנטיים ואני מקבל עמדת המשיבה.

באשר לעיון תרשומות ומזכרים בעניין הטבות לסוכן ו/או עיקרי דברים והבנות שסוכמו עמו בטרם חתימתו על הסכם עד מדינה (סעיף 2 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי הזכות לעיון בחומר חקירה חולשת גם על חומרים שהוגדרו כחסויים והפנתה בבש"פ 8815/15 סעד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 10.5.16) בו נקבע כי מכוח סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי מוסמך בית המשפט להכריע גם בזכות העיון של נאשם בחומר המוגן בחיסיון. באת כוח המשיבה טענה כי הסכם עד המדינה וכן מזכרים ותרשומות לרבות בעניין ההבנות שהושגו עמו טרם חתימתו על הסכם עד מדינה אשר לא חל עליהם חיסיון נמסרו להגנה. כמו כן ציינה כי מזכר נוסף שאינו חסוי יועבר אף הוא להגנה במסגרת חומרי חקירה חדשים. אני סבור כי עמדת המשיבה ממלאת אחר חובתה להמציא לעיון ההגנה חומרי חקירה. מכל מקום לא מונחת לפני כל מחלוקת קונקרטית ביחס למסמך או למסמכים מסוימים אשר הוטל עליהם חיסיון וממילא לא עולה צורך בבחינת אינטרסים נוספים לצד האינטרס שבמתן זכות עיון.

באשר לעיון בתיעוד רפואי אודות טיפולים או אישפוזים פסיכיאטריים של הסוכן וכן תיעוד אודות טיפולים או אישפוזים בקשר להתמכרותו לסמים (סעיפים 3 ו-4 לבקשה), באת כוח המבקש לא פירטה האם קיים חומר מסוג זה וממילא לא התייחסה למידת הרלוונטיות שבו להגנת המבקש. באת כוח המשיבה טענה כי הדרך להשגת החומר הינו לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי ומטעמים ברורים עמדתה היא המתאימה והנכונה. אכן, יש ולעיתים יהיה מקום להעביר מסמכים ותיעוד שאינו מצוי אצל המשיבה, בגדר חומר חקירה רלבנטי. אלא שנראה לי נכון יותר כי ככל שמדובר בתיעוד רפואי ראוי ללכת אחר המתווה שבסעיף 108 הנ"ל דהיינו בעת שמיעת הראיות בתיק.

באשר לעיון בפלט מחקרי תקשורת של מספרי הטלפון שהיו ועודם ברשות עד המדינה החל מהתקופות הרלוונטיות לאישומים ועד למועד הגשת כתב האישום (סעיף 5 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי עתירתה היא לקבלת תוכן מלא. באת כוח המשיבה טענה כי מדובר בבקשה גורפת לקבלת כל מחקרי התקשורת של מכשירי הטלפון שברשות עד המדינה לתקופה של שנתיים-2015-2016, שאין לה בסיס והפוגעת בזכות עד המדינה לפרטיות. אני מקבל עמדת המשיבה וקובע כי מדובר בדרישה גורפת בלתי מוסברת שאינה עומדת במבחן הרלוונטיות להגנת הנאשם, ויש בה משום "מסע דיג" וממילא מלמדת על פגיעה במידה העולה על הנדרש בזכותו של העד לפרטיות.

באשר לעיון בתיעוד בכל הודעות הטקסט שבשלושת מכשירי הטלפון שברשות עד המדינה בתקופה הרלוונטית לאישומים ועד למועד הגשת כתב האישום (סעיף 6 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי כוונתה היא להודעות קוליות וכי כוונתה לתמללם ולזהות את הדוברים. באת כוח המשיבה הצהירה כי התוכן הרלוונטי הקשור לארגון "לה פמיליה" הועתק לדיסק ונמסר להגנה. כמו כן טענה כי מעבר לתוכן זה מדובר בפגיעה בלתי מידתית בזכותו של העד לפרטיות. בטיעוניה הבהירה את אופן הסיווג של האזנות הסתר ואת הפלטים שהועברו להגנה. עיינתי היטב בטיעוני הצדדים ונתתי דעתי לסוגיה ומצאתי לקבל את עמדת המדינה שחזקה כי עושה מלאכתה בנאמנות ובמקצועיות, וממילא לא הבהירה באת כוח המבקש רלוונטיות של תוכן נוסף מעבר לזה שנמסר לה להגנת הנאשם.

באשר לעיון בתמלול הודעות שמע בקבוצות ה"וואטסאפ" שהופקו ממכשירי הטלפון שברשות העד (סעיף 7 לבקשה), טענה באת כוח המשיבה כי קיים מספר קטן של הודעות שמע שנמסרו לידי ההגנה וכי הדרישה לתמלול חסרת תוחלת לצורך זיהוי הדוברים. עמדת המשיבה מקובלת עלי, שהרי תמלול הודעות השמע לא יסייע להגנה בזיהוי הדוברים. הוא הדין אף באשר לעיון בהעתק דיסקים הכוללים חומר שהופק ממכשירי הטלפון של העד לאחר שנערך על ידי החוקרים (סעיף 9 לבקשה). באת כוח המבקש לא הבהירה כיצד דרישה גורפת לקבלת חומר שהופק ממכשירי הטלפון של עד המדינה ממלאת אחר דרישת הרלוונטיות, ואני דוחה הבקשה בעניין זה.

באשר לעיון באישורי שב"ס אודות תקופות מעצרו של העד עובר לשחרורו ביום 26.10.15 (סעיף 12 לבקשה), מסרה באת כוח המשיבה כי תסכים למסור מידע אודות תקופת מאסרו של העד אולם לא אודות תקופות מעצרו שכן מדובר במעצר הנוגע לתיקים סגורים שאינו רלוונטי. בשם לב לקביעתי באשר לעיון בתיקים סגורים, ומשלא הובהרה הרלוונטיות של תקופות מעצרו של העד להגנת הנאשם, אני דוחה את הבקשה.

באשר לעיון בתרשומות הנוגעות למעורבותו של רון עוקאבי בפעילות הארגון לרבות תרשומת שבוצעה לאחר חקירתו בפרשה והנוגעת להחלטה שלא להגיש כתב אישום נגדו (סעיף 15 לבקשה), טוענת באת כוח המבקש כי מידע זה דרוש להגנת המבקש על מנת לבסס טענה של אכיפה בררנית לפי שמעורבותו של רון עוקאבי אשר היה שותפו של עד המדינה בפרשה היא מרכזית. באת כוח המשיבה התנגדה וטענה כי הנימוקים לאי הגשת כתב אישום, הם בגדר תרשומות פנימיות אינן מהוות חומר חקירה. בפסיקה כבר נקבע כי תרשומות פנימיות של גורמי החקירה והתביעה אינן חייבות בגילוי. וכך נקבע: "אחד מסוגי החומרים, אשר נקבע בפסיקה כי יבואו ככלל בגדר החריג לעיקרון הגילוי, הן 'תרשומות פנימיות' של רשויות החקירה והתביעה. מסמכים פנימיים אלה - דוגמת: סיכומי חקירה, עיבוד וניתוח הראיות ודיונים פנימיים של רשויות החקירה והתביעה - לא ייחשבו ברגיל ל'חומר חקירה', ולא יהיו כפופים לחובת גילוי ולזכות העיון ... הטעם לחריג זה הוא החשש כי חשיפת אותם מסמכים הכלולים בקטגוריה המכונה: 'תרשומות פנימיות' תפגע, למעלה מן הדרוש, בסדרי עבודתן של רשויות החקירה והתביעה, וביכולתן לערוך תרשומות כאלו... בפסיקה נקבע עוד כי המונח 'תרשומות פנימיות' כולל סוגי מסמכים וראיות שונים ואין מדובר בהכרח ברשימה סגורה. האבחנה העיקרית שיש לערוך כאשר מתעוררת שאלה מסוג זה שלפנינו היא האם מדובר ראיות עצמאיות שהושגו בדרך כזו או אחרת במסגרת חקירת המשטרה, או שמא מדובר בסיכומים ותרשומות פנימיים של גורמי החקירה והתביעה, שיש בהם ניתוח או הסקת מסקנות על בסיס חומר הראיות הגולמי" (בש"פ 7553/10 בר אושר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 7.12.10)).

באשר לעיון בתמלול כל האזנות הסתר שבוצעו כעולה מדיסק השמע (סעיף 16 לבקשה), טוענת באת כוח המשיבה כי שיחות רלוונטיות המהוות חומר חקירה תומללו והועברו להגנה. באת כוח המבקש טענה כי חלק מחומרי האזנת הסתר לא תומללו ולא הועברו לידיה. כידוע, אין הדין מחיל חובת תמלול כללית על התביעה וכי דין זהה הוא להוצאות העתקה והוצאות תמלול (בש"פ 5881/15 מדינת ישראל נ' פישר (פורסם בנבו, ניתן ביום 15.12.15)). זהו הכלל וקיימים לו חריגים. מכל מקום לא הוברר האם חומרי האזנת סתר שלא תומללו על ידי המשיבה צפויים להיות מוגשים מטעמה, וככל שבאת כוח המבקש תמצא מקום לתמלל האזנות הסתר לצורך ההגנה הרי שעל המבקש לשאת בעלות.

באשר לעיון בתמלול של האזנת סתר בהס"ת 5533-07-15 שבוצעו למספרי הטלפון של העד כעולה ממזכר מיום 27.9.16 (סעיף 17 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי אין המשיבה רשאית להחליט אילו תוצרי האזנת סתר הם בגדר חומרי חקירה. באת כוח המשיבה טענה כי השיחות הרלוונטיות ותמלולן הועברו לידי ההגנה. אני דוחה את הבקשה. לו סבורה באת כוח המבקש אשר בידה השיחות הרלוונטיות כי קיים חומר נוסף שהושג בהאזנות הסתר הרלוונטי להגנת הנאשם הרי שעליה לטעון בפירוט ואין דרישה כללית יכולה לעמוד.

באשר לעיון בחומרי החקירה ובכתבי האישום שהוגשו כנגד א כ בגין שימוש בסמים (סעיף 19 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי הוא אשר קושר את המבקש לאישום השלישי, כי הדבר עלה מפגישותיו עם עד המדינה ועם אחרים לצורך שימוש בסמים וכי לבירור העובדה האם במהלך הפגישות היה נתון להשפעת סמים יש חשיבות גדולה להגנת המבקש. באת כוח המשיבה טענה כי המדובר בעד תביעה אשר היה קטין בעת ביצוע העבירות וכי המידע המבוקש לגביו איננו רלוונטי וכי ניתן ללמוד על מצבו מתוך ההקלטות והצילומים של חקירותיו ושל מפגשו עם עד המדינה. אני מקבל את עמדת המשיבה ודוחה את הבקשה. המדובר בדרישה לעיון כללית ובלתי מבוססת שהזיקה בינה לבין הגנת המבקש אינה ברורה כלל ועיקר והיא בבחינת זיקה ערטילאית וספקולטיבית, קל וחומר כשמדובר בכתבי אישום שהוגשו כנגד קטין בבית משפט לנוער.

באשר לעיון בתמליל ושמע של השיחה בין עידן אלוק לעד המדינה (סעיף 20 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי מחומר החקירה שבידה עולה כי עד המדינה הבטיח לחוקרים להמציא לידם את השיחה האמורה. באת כוח המשיבה מסרה כי שיחה בין עד המדינה לבין עידן אלוק שבוצעה מהכלא קיימת בחומרי החקירה ואולם באשר להקלטת שיחה נוספת שהזכיר עד המדינה ביוזמתו מסר הוא לגביה בהודעתו מיום 20.7.16 כי לא מצאה. אני סבור כי תשובת המשיבה מספקת.

באשר לעיון בתרשומת פנימית באשר להחלטה שלא להעמיד לדין מעורבים נוספים הנוגעים לאישומים המיוחסים למבקש (סעיף 24 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי מדובר במידע הרלוונטי לביסוס טענה של אכיפה בדרנית. בעניין זה אפנה להלכה הפסוקה בעניין אי תחולת זכות העיון על תרשומות פנימיות מהסוג המבוקש, ואורה על דחיית הבקשה.

באשר לעיון בתיקי חקירה הנוגעים למעורבותו של הסוכן באירועי אלימות שונים העולים מתוך הודעותיו (סעיף 26 לבקשה), טוענת באת כוח המבקש כי לא הועברו לעיונה כל תיקי החקירה בהם היה מעורב עד המדינה. באת כוח המשיבה השיבה כי תיקי חקירה קיימים ורלוונטיים אשר אותרו נמסרו להגנה. בעניין זה נקבע כי: "תיקי חקירה נגד עד, שלא הסתיים בהגשת אישום ובהרשעה, איננו מהווה ככלל חלק מ"חומר החקירה" שעל התובע להעמידו לרשות הסניגוריה על-פי דרישת החוק. אולם אם נוכח התובע, כי תיק חקירה מסוג זה, בשל תוכנו ובשל מהותו או בשל נסיבות מיוחדות הקשורות בו, בכל זאת עשוי להיות בעל משמעות של ממש לשם קביעת מהימנותו של העד או לשם מתן הכרעה צודקת בנושא אחר המתעורר במשפט, כי אז מחובתו של התובע לפעול למען הבא את המידע הדרוש לידיעת הסניגוריה. החלטה כזו מסורה מטבע הדברים לשיקול-דעת נציגי התביעה, בכפוף כמובן לסמכותו של בית המשפט, המוסמך להעביר החלטה זו תחת שבט ביקורתו" (בג"ץ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 6.11.185). בשם לב להלכה זו, אני מוצא כי הונחה תשתית לחשש כי התביעה לא הפעילה כראוי שיקול דעתה בעניין זה, ואני דוחה את הבקשה.

באשר לעיון בפירוט נסיעות העד לאילת כעולה ממזכר מיום 18.4.16 תוך הפרת ההסכם עמו (סעיף 28 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי בחומר החקירה קיים מזכר המלמד כי עד המדינה הפר תנאי שהייה במעצר בית ולשיטתה נסיבות ההפרה רלוונטיות על מנת לבחון ביטול הסכם עד מדינה. באת כוח המשיבה טענה כי להגנה נמסר דו"ח המפרט את נסיבות ההפרה וכי הפרטים המבוקשים אינם רלוונטיים. אני מקבל בעניין זה עמדת המשיבה, ודוחה את הבקשה, לפי שהובהר כי נמסרו להגנה מידע ופרטים אודות נסיבות ההפרה. במאמר מוסגר אציין כי לא ברור כיצד הפרת הסכם עד המדינה באופן של הנסיעה לאילת, יש בה כדי לסייע להגנת הנאשם. אם סבורה הסניגורית כי על המשיבה היה לבטל הסכם עד המדינה, הרי שהדרך לתקוף החלטת המשיבה להימנע מכך אינה בדרך של בקשה לעיון בחומר חקירה. מכל מקום אין לדרישה זו ולא כלום עם הגנה מהותית של המבקש.

באשר לעיון בפירוט ההטבות שניתנו לסוכן נוכח ההפרה (סעיף 29 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי מאחד המזכרים שבתיק החקירה עולה כי לאחר שעד המדינה הפר את תנאי שהייה במעצר בית נשקלה אפשרות למצוא עבורו דירה חלופית וכי מדובר בהטבה מעבר להטבה שבהסכם עד מדינה. באת כוח המשיבה הבהירה כי עד המדינה נמצא בהשגחת הרשות להגנת עדים לפי חוק, כי מעבר הדירה נעשתה משיקולי אבטחה וכי אלה חוסים תחת חיסיון סטטוטורי. אני מקבל עמדת המשיבה על יסוד נימוקיה, ודוחה את הבקשה. מעבר לכך ראוי להדגיש, כי מטיבו וטבעו של הסכם עד המדינה הוא קבלת טובות הנאה בעבור עדותו נגד שותפיו. תרצה לברר הסניגורית ההטבות השונות שקיבל עד המדינה תעשה כן, מן הסתם, בעת שיעיד במשפט.

באשר לעיון בהעתק מן הבקשה להפקעת עבודות שירות של עד המדינה ודיווח הממונה על עבודות שירות כפי העולה ממזכר מיום 18.9.16 (סעיף 30 לבקשה), טענה באת כוח המבקש כי קיימת רלוונטיות במידע באשר לנסיבות הפקעת עבודות השירות בקשר לשימוש בסמים. באת כוח המשיבה הצהירה כי עד המדינה השלים וסיים ריצוי עונשו בעבודות השירות וכי קיימים על כך מזכרים בחומר החקירה. אני מקבל עמדת המשיבה ודוחה את הבקשה.

באשר לעיון בתמלולי מפגשים עם עד המדינה (סעיף 35 לבקשה), הודיעה באת כוח המשיבה כי כל המפגשים של עד המדינה עם הנאשמים תומללו והועברו להגנה וכי לגבי תמלול חסר תפנה באת כוח המבקש ותקבל החסר. לאור כל המפורט לעיל, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ז, 08 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.